

hvor han var; og pludselig følte han Gulvet løfte sig med ham og Væggene falde ind i Stuen.

„Giv mig en Kognak,“ fik han sagt.

Han drak to Glas, det ene umiddelbart efter det andet; og der kom igen lidt Blod i hans Kinder. I det Nu, han havde set sin Moder hænge der og svaje i Luften som en Vareballe, var det bleven Nat omkring ham, og ligesom ved Glimtet af et Lyn havde han i et Syn set Tilværelsens Grund afdækket. Den havde vist sig for ham som et koldt og tavst, i evig Ligegyldighed hvilende Isøde som det, han havde set hin Gang paa sin første Rejse gennem Alperne.

Da han igen saae over paa Skibet, var Arbejdet med Tønder og Sække paany i fuld Gang.

Midt paa Bryggen stod Brødrene tilligemed den bluseklædte Mand, i hvis fremstrakte Haand Eberhard samvittighedsfuldt optalte en Sum Penge. Efter at have modtaget Pengene blev Manden endnu staaende nogle Øjeblikke, øjensynlig i Haab om en Drikkeskilling, som imidlertid udeblev. Hvorpaa Brødrene forføjede sig bort i samlet Række med ensartede, taktfaste Skridt.

Per blev siddende. Tiltrods for, at de andre Gæster i Lokalet var begyndt at gøre ham til Genstand for en ret nærgaaende Opmærksomhed, kunde han ikke faa sig til at gaa bort. Han vilde blive her i Moderens Nærhed indtil det sidste. Det var ham altfor uhyggeligt at tænke paa, at hun skulde ligge der saa alene, saa helt forladt. Og med eet jog en forløsende Tanke igennem ham. Han behøvede jo ikke at skilles fra hende allerede her. Han kunde jo følge hende paa Rejsen, uden at Nogen fik det at vide, kunde ledsage hende som en hemmelig Æresvagt paa Nattefarten over Kattegat og gaa iland ved et af Stoppestederne i Fjordmundingen derhjemme, hvortil Skibet vilde komme den næste Dag i de tidlige Morgentimer. Han vilde derfra kunne naa en Station paa den østjyske Bane i Løbet af Formiddagen og være tilbage i København om Aftenen.

Han saae paa sit Ur. Der var knap to Timer igen til Skibets Afgang; der kunde følgelig ikke være Tale om at naa ud til